

HARLEQUIN®

043
DETSEMBER

Romantika

NICOLA MARSH

Tüdruk vintaažkleidis

Nicola Marsh
GIRL IN A VINTAGE DRESS
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Nicola Marsh
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E12234411
ISBN 978-9949-25-153-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

Esimene peatükk

Hetkel, mil Chase Etheridge autoga Erroli tänavale pööras, tõusid tal kuklakarvad püsti.

Sõit läbi Põhja-Melbourne'i – äärelinna, mida ta kunagi oma koduks nimetas – oli niigi halb, ent selle tänavaga seostusid tal ammu suikunud mälestused.

Erroli tänav hoidis endas kõike seda, mille eest ta põgenenud oli ning mida ta meelsamini unustada oleks tahtnud.

Ometi sõelus ta nüüd autode vahel, otsides parkimis-kohta, üritades teele keskenduda ning unustada mälestusi, mis kangastusid tema vaimusilmas nagu viletsa filmi taastlinastus.

Jalgrattasõit mööda Ardeni tänavat, et armastatud Kängurude jalgpallimeeskonna treeningule kaasa elada, kooli jalutamine, Cari koju toomine – siiani mitte kõige halvemad pildikesed ajast, mil ta oli Carit kasvatanud ning noore ea kohta liiga palju kohustusi enda kanda võtnud. Minevik, mis oli täis koolilõunate ja õhtusöökide valmistamist ning koolitööde parandamisi. Minevik, mil tal polnud võimalust lapsepõlve nautida.

Ent sellest kõigest sündis ka midagi head. Cari jumaldas teda ja see tunne oli vastastikune. Chase oli oma õe nimel kõigeks valmis ning sellepärast ta nüüd siin oligi.

Parkides oma Jaguari esimesele vabale platsile, eiras ta ebaloomulikku ärevustunnet enese sees. Tema ja närvis? Naeruväärne, leiaksid tema alluvad Dazzle'is.

Teenida miljoneid? Rabada meelelahutustööstus jalust? Olla oma ala parim? Seda suutis ta kinnisilmi teha. Tal polnud ärevuse tundmiseks aega, ent kõndides mööda tundmatuseni muutunud Erroli tänavat, mis oli täis moodsaid kohvikuid ja poode, ei suutnud ta seda kuidagi alla suruda.

Juba siin viibimine oli halb, ent sisenemisest uhkesse vintaažpoodi eesmärgiga oma õele tüdrukuteõhtu korraldada piisaks, et panna ka kõige kõvem mees õudusest värisema.

Mobiiltelefon piiksus ning Chase vastas oma sekretäri sõnumile, kiigates ühe silmaga nutitelefoni ning teisega poeesiseid, kuni sihtkohta märkas.

Retro.

Ereroosa looklev kiri kingade, kaabude ja huulepulka-de taustal tekitas temas tahtmise lahkuda, kuid tal oli siin äri ajada ning selles oli ta osav.

Saates Jerriele järgmise sõnumi, lükkas ta tagumikuga ukse lahti ning sisenes poodi, mõeldes samal ajal, mida oma ülitõhusa sekretäri järgmisele küsimusele vastuseks saata.

Tema pea kohal tilises kelluke, ent ta ei vaadanud üles, kortsutades kulmu, kui Jerrie talle värske nimekirja modelliagentuuri õhtuse peo külalistest saatis.

„Vabandust.”

Chase tõstis hoiatavalt sõrme, et viimase probleemi lahendamiseks tegelda.

„Mobiiltelefonid pole siin lubatud.”

Ta oleks pidanud seda aimama. Retrostiilis pood elab ju kiviajas.

„Üks hetk...”

„Vabandust, kuid sellised on Retro reeglid.”

Enne kui Chase jõudis vaidlema hakata, napsati telefon tal käest ning ta tõstis lõpuks pilgu, valmis ninakale müüjale peale käratama.

„Kuidas te julgete...”

Ülejäänud sõnad hajusid huulil, kui tema pilk peatus kõige suurematel soojadel pruunidel silmadel, mida ta kunagi näinud oli, nende ilmatu pikad ripsmed andsid aimu naise haprusest.

Vaid vähesed julgesid Chase'ile vastu astuda, saati siis ühe meetri ja seitsmekümne sentimeetri pikkune meeldivate kehakumerustega blondiin, kes nägi välja nagu viiekümnendate stiilis naine oma krunni seatud lokkide ning kleidiriidega sobiva täpilise peapaelaga.

„Julgen, sest olen selle poe omanik ja reeglid on täitmiseks.”

Naine poetas telefoni oma kleidi küljetaskusse ning tal jätkus veel jultumust naeratada.

„Te saate selle tagasi, kui lahkute. Kas saan teile kuidagi kasulik olla?”

Kortsutades kulmu, oli Chase valmis oma telefoni tagasi nõudma ning hoolimata Cari tüdrukuteõhtust poest

välja marssima, kuid märkas siis naise pikkade värvitud ripsmete vahel hirmu helki.

Hoolimata võltsist vaprust ei sobinud pudupoe omanikule suure ja kurja ülemuse mängimine. Chase oli sama-sugune, nüüsi pani ta käed taskusse ja vaatas ringi, märgates nüüd esimest korda ümbrust.

Poes valitses meeletu värvikirevus – mustade kübarate külge kinnitatud roosad kunstroosid, lillelistest karpidest välja sirutuvad oranžid ja sinakasrohelist kindad, satiiniga kaetud mannekeenide ümber mähitud smaragdrohelised sulleboad ning kahvatukollased neerumustriga sallid moodustasid vaid väikese osa kaubavalikust, mis täitis poe iga nurka ja pragu.

Chase'i terava pilgu jaoks, mis eelistas nii sisustuses kui ka moes sirgeid ja nüüdisaegseid jooni, oli see kui õudusunenägu.

„Kas saan teid millegi kindla puhul aidata? Mõni riideese? Aksessuaarid? Midagi erilist teie abikaasa jaoks?”

„Mul ei ole kaaslast,” sõnas mees, tundes peavalu, kui vahtis seda uskumatut lillemustri, volangide, sulgede sära, kleitide ja uhkete nipsasjade kogu, mis sädeles maheda valgusega rippvalgustite all – see oli ainus mööndus 21. sajandile selles poes.

„Oh. Või nii. Me teenindame kõiki,” ütles naine, madalas hääletoonis lõbus noot, kui ta hindavalt meest vaatas ning too meelepahast turtsuma hakkas.

„Ma pole siin *enda* pärast.”

„Pole vaja häbeneneda. Võite proovida kõike, mida hing ihaldab.”

Chase jõllitas naist, enne kui suu sulges. Teda oli varemgi valesti hinnatud, ent mitte kunagi polnud keegi arvanud, et talle meeldib naiste riideid kanda.

„Kas olete oma klientidega alati nii otsekohene?”

„Ainult tõrksatega.”

Naise julgustav naeratus valgustas kogu ta ilmet, tuues silmisse sära ning muutes poemaniku lihtsalt kenast naisest lausa kaunitariks.

„Mul on kahju purustada teie ettekujutust edukast müügitehnikast, kuid naised, kellega kohtamas käin, ei kahtle minu mehelikkuses, nii et oleksin tänulik, kui ka teie seda ei teeks.”

Naine punastas, naeratus hajus tema huulilt ning ta pööras pilgu mujale, ent enne seda märkas Chase seal samasugust haavatavust kui varemgi.

Naised, keda tema olgu oma era- või ka tööelus kohatas, polnud haavatavad. Nad olid enesekindlad ja teadsid, mida tahavad, ega kartnud selle nimel tegutseda. See naine siin aga oli niisugusest käitumisest sama kaugel kui tema oma minevikust, ometi oli naises midagi paeluvat.

Chase usaldas alati oma sisetunnet ning praegu soovitas see tal naist enne palkamist lähemalt tundma õppida.

Naine kõhatas. „Just. Nüüd, kus me oleme kindlaks teinud, et te pole huvitatud 1920. aastate stiilis oranži kitli ostmisest, millega saan teid aidata?”

Mehe suunurgad tõmblesid, kui naine teda endiselt kahtlustaval pilgul vaatas, nagu võiks Chase kohe, kui müüja selja pöörab, tüllist alusseelikusse pugeda.

„Te pidavat sünnipäevapidusid korraldama.”

Naine noogutas, laubale kinnitatud suur juukselokk kaasa õõtsumas.

„Nii see on. Me pakume stiilimänge, pildistamist, pidu- ja igapäevaseid rõivaid. See meeldib naistele.”

Ta peatus, lopsakad punased huuled tagasihoidlikuks naeratuseks kerkimas.

„Mõnele mehele ka.”

Chase naeratas vastu, ehkki oleks tahtnud öelda: „Aitab juba mu mehelikkuse kahtluse alla seadmisest.”

„Kas selline asi tuleb kõne alla ka tüdrukuteõhtu puhul?”

Naise silmad löid särama. „Muidugi. Paar lõbusat tundi tulevase mõrsja...”

„Tegelikult mõtlesin ma pigem nädalat.”

Üks täiusliku kujuga kulm kerkis. „Nädal?”

„Just nii.”

Chase kõndis poes ringi, võttes pihku sädeleva juukseklambri ning täpilise salli, tundmata nende vastu isiklikku huvi, kuid teades, et Cari jumaldaks selles poes kõike.

Ja mida Cari soovib, selle peab ta ka saama. Õde oli ainus inimene, kes oli Chase'i kõrvale jäänud, ja kui poleks olnud teda... Chase surus värina alla.

„Lubage, ma täpsustan. Te tahate, et ma korraldaksin terve nädala kestva tüdrukuteõhtu?”

„Mhmh.”

Mees peatus leti ääres, mis oli täis korve naiste nipsasjade ja voldikutega.

„See on võimatu.”

„Miski pole võimatu,” ütles Chase, vaadates, kuidas naine mannekeeni seljas olevat laia vööd kohendas ning seelikut silus. „Ma uurisin teie kodulehel olevaid hindu. Olen valmis maksma topelt tunnitasu ja hüvitama kõik transpordikulud.”

Naise silmad läksid pärani ning Chase, ehkki teadis, et tema pakkumine oli keeldumiseks liiga hea, lisas: „Ning Dazzle’i tegevjuhina, te olete meist kindlasti kuulnud, olen valmis teid tulevikus moega seotud ürituste jaoks soovitamata.”

Naine vahtis Chase’i oma suurte pruunide silmadega, nende pilgus oli midagi nii vankumatut, et see pani mehe ebamugavust tundma.

Kuna naine tema pakkumisest kohe kinni ei haaranud, otsustas Chase kasutusele võtta varuplaani – meelitamise.

Ent siin pörkas ta kokku probleemiga – ta ei teadnud naise nime ja kui ta oleks seda praegu küsinud, oleks ta kaotanud oma tõsiseltvõetavuse.

„Mis te kostate?”

Naine ajas selja sirgu, heitis blondid kiharad üle õla ning vaatas Chase’i halvustava pilguga, enne kui vastamiseks suu avas.

„Täna pakkumise eest, kuid minu vastus on ei.”